

Skřítek

Aneta Karamanová

Je tomu už hodně dávno, co v jednom líbezném údolíčku protékal stříbropěnný potůček plný kamínků. Břeh u potůčku byl příjemný a utěšený, jak žádný jiný. Několik metrů od břehu potůčku stála cestička, která vedla do sousedních vesnic. Mezi potůčkem a cestou stála malá chaloupka. Dnes už nikdo netuší, kdo v ní žil, ale tehdy každé malé dítě vědělo, že v té chaloupce žije ošklivý skřet Mračín. Byl zlý, jeho zábavou bylo okrádat kolemjdoucí a strašit líbeznické děti, které si hrály u potoka. Dlouhá léta se tam lidé báli chodit a raději se cestě kolem Mračína vyhýbali. A podle skřeta začali líbezniční obyvatelé té cestě říkat Mračínka.

Vše se změnilo jednoho pozdního letního večera. Z trhu se vracel líbeznický pekař, a aby byl dříve doma, rozhodl se zkrátit si cestu Mračínkou. Když se blížil k Mračínově chalupě, tak se před ním najednou zatřáslo křoví a z něj vyskočil skřet Mračín a hned se sápal na pekaře. Ovšem pekař byl chlap jako hora, nikoho se nebál. Zlého skřeta snadno přemohl a strčil ho do pytle, který mu zbyl po prodeji mouky na trhy. Pytel i se skřetem vhodil do potoka a šel oznámit líbeznickým, že skřet byl přemožen a cesta je nyní bezpečná. Ještě mnoho let se cestě říkalo Mračínka, ale časem se název popletl na Mratínku, který líbezniční užívají dodnes.

A co se stalo se skřetem? Nikdo přesně neví, kam Mračín doplaval, a záhadou je to dodnes. Někdo říká, že doplaval do Mratína, který podle něho dostal své jméno.